

ikke komme ind paa en lang Forhandling om Militarismen, ligesaa lidt som den ærede Conseilspræsident gjorde det. Jeg har nævnt det, ikke fordi jeg ønskede paany at opfriske den gamle Debat om den Tiug, men fordi jeg ønskede saa klart som muligt at udtale overfor det ærede Ministerium, hvor Veien gaar, dersom vi skulle ind i ordnede Tilstande. Den gaar netop den modsatte Vej af den, som man gaar her, bort fra provisoriske Love, bort fra militære Love og ind paa en økonomisk Politikk. Naar den ærede Minister sagde, at der foreligger fra Regeringen store Forslag til økonomiske Love, saa er det ikke nok, at man forelægger dem, det kræves ogsaa, at det er Alvor med at føre disse økonomiske Love igennem, men saa haaber jeg, at den ærede Minister skal i dette Thing og ogsaa i det andet finde Tilslutning til at føre dem igennem, forudsat at det er Foranstaltninger, hvis Realitet man kan slutte sig til, hvad der for Resten gjælder, vil jeg indrømme, om en stor Del af de forelagte Lovforslag, men saalænge de kun ere forelagte og ikke fremmes, er det en daarlig Trøst, thi Vandet gaar faktisk bort fra økonomisk Fremskridt til militære — ja det kan man ikke kalde Fremskridt.

Maa jeg til Slutning kun konstatere, at jeg altsaa i den ærede Conseilspræsidents Udtalelse om Thingets Hævdelse af sin Bevillingsret osv. er berettiget til at se, at der ikke blot ikke i det, den ærede Minister har sagt, ligger en Bestridelse af, at Thinget hævder sin Bevillingsret ved Udtalelser her eller ved sin Beslutning om Tillægsbevillingsloven, men at Bevillingsspørgsmaalet er afgjort ved Thingets Afgjørelse med Hensyn til den forelagte Tillægslov. Saaledes forstaar jeg det. (Conseilspræsidenten og Finantsministeren [Estrup]: Jeg ønsker Ordet!) Naar den ærede Minister bestred, at der i hans Udtalelser ligger nogen Negtelse af Thingets Hævdelse af sin Bevillingsret derved, tror jeg nok, at det ligger klart, at Thinget hævder sin Bevillingsret ved den Beslutning, det tager om Tillægsbevillingen, og at det har sin Betydning for Fremtiden, derom er der intet Tvivl.

Dernæst vil jeg gjerne, inden jeg slutter, tillade mig at spørge den ærede Marineminister, om han ikke skulde være i Stand

til med et Par Ord at oplyse, hvorledes det hænger sammen med den Bog, jeg for lidt siden omtalte. (Marineministeren [Ravn]: Jeg henviser det ærede Medlem til „Kingsfled Folketidende“.) Nei, det er ikke „Kingsfled Folketidende“, jeg kræver nogen Oplysning om, men selve det paagjældende Faktum, thi det staar i Forbindelse med Lovforslaget her. Den ærede Minister vil nok forstaa, at, naar man skal drøfte og derigennem samle saa store militære Spørgsmaal, som her ligge for, er det Gu om at gjøre at vide, hvorledes det forholder sig med disse almindelig fremsatte militære Afsaender om de Saglyndiges Enighed. Det kan ikke være ligegyldigt, om det virkelig forholder sig saa, at en hel Stat er bleven hindret i at udtale sig ved Trusel om kriminel Forfølgelse fra den vedkommende Ministers Side. Den ærede Minister vil vist indrømme, at det vil i høi Grad svække Tilliden, som jo i Forveien ikke er stor, til de Saglyndiges Fremstillinger og Ræsonnementer, der gjøres gjældende her, dersom man havde Grund til at formode, at Marinen f. Ex. mente, at Vandet kunde forsvares paa en helt anden Maade end den, som det fra Krigsministeriets Side altid paastaas, er den eneste mulige, men at den var hindret i at udtale det offentlig, saaledes at vi ogsaa kunde danne os en Mening om, hvem af de to kæmpende Parter der havde Ret.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Ja, det vil vistnok ikke være undgaaet noget andet Medlems Opmærksomhed i dette Thing, at da jeg for gjentog mine Udtalelser ved Statsregnskabs Behandling, har jeg ikke med et eneste Ord indladt mig paa, hvor langt dette Things Bevillingsret strækker sig. Skulde der være nogen Tvivl hos Noget, tør jeg dristigt henvise til Referatet, der vil komme frem i Rigsdagstidenden. Det, jeg protesterede imod dengang, var, at man kunde hævde, at en Regeringsforanstaltning er i Strid med Grundloven, blot ved at udtale det her eller ved at vedtage det her, men at dertil hørte den eneste kompetente Autoritets Afgjørelse, vi kjende. Det er det, jeg sagde, og Intet videre.